

Arrest

nr. 344 846 van 15 april 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 31 januari 2024 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 2 februari 2024 om internationale bescherming. Op 15 mei 2025 neemt de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adviseur van de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijn afkomstig uit Khan Younes, Gaza. Een groot deel van uw familie woont nog in Gaza. U heeft daarnaast nog familie in Zweden en heel wat familieleden in België, waaronder uw broer A(...) B(...) R(...) (CG (...) en OV (...)) die eveneens een verzoek om internationale

bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 2 februari 2024. Daarnaast heeft u nog verre familie in de rest van Europa.

U had Gaza reeds gedurende een korte periode verlaten, van 12 oktober tot 28 oktober 2021, om naar Istanbul te reizen voor een bezoek aan een vriend. Op 7 augustus 2023 verliet u Gaza definitief en reisde u via Egypte naar Turkije, waar u ongeveer 35 dagen verbleef. In Turkije vond u onderdak in woonhuizen van een smokkelaar, andere keren bracht u de nacht door op het strand. Tijdens uw verblijf in Turkije leerde u andere Palestijnen kennen, waaronder twee vrienden die samen met u de oversteek van Turkije naar Griekenland maakten. Tijdens uw pogingen om Griekenland te bereiken werd u driemaal door de Turkse politie aangehouden. Uiteindelijk kwam u op 21 september 2023 in Mytilene, op het eiland Lesbos, toe. Meteen bij aankomst werden jullie door de Griekse autoriteiten meegenomen naar een plek, waar u 10 à 15 dagen vastzat. Vervolgens werd u, samen met uw twee vrienden, naar een open centrum gebracht, waar u op 11 oktober 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. Eén van deze vrienden overleed in het centrum in Mytilene.

Op 30 oktober 2023 werd u er erkend als vluchteling. U diende nadien het centrum te verlaten, hetgeen u 2 dagen na ontvangst van de beslissing deed. Vervolgens reisde u naar Athene waar u niet langer dan 15 dagen verbleef, alvorens naar Thessaloniki te reizen. Al snel vond u daar werk in de aardbeienpluk. U kreeg er tegelijkertijd onderdak in een tent. In Thessaloniki maakte u ook een afspraak om zodoende uw Griekse verblijfsvergunning of ADET te bekomen. Zowel tijdens uw verblijf in het kamp in Mytilene, als tijdens uw verblijf in Thessaloniki heeft u medische zorg voor uw tandpijn gezocht, maar u kreeg telkens enkel een pijnstillertje aangeboden. Na een kleine maand in Thessaloniki trok u naar het eiland Kreta, waar u tussen de 30 en 40 dagen verbleven heeft. Samen met uw vrienden woonde u er op een verlaten plek. Op een dag werd u benaderd door een Albanese supermarkteigenaar die u eerst voedsel kwam brengen. Na een tijdje stelde hij voor om voor hem te komen werken in de winkel, waar u tevens mocht slapen. Nadien vroeg hij u ook om sigaretten te smokkelen. U ging hiermee akkoord en heeft dit tweemaal gedaan. Vervolgens verkocht u uit angst een deel van de sigaretten en ging u met het opgebrachte geld uw reispaspoort ophalen. Enkele dagen voor uw vertrek uit Griekenland, op 29 december 2024, bent u dit reisdocument gaan ophalen in Thessaloniki, waar u nog een aantal dagen verbleven heeft. Uw familie in België betaalde vervolgens uw reis naar België.

Op 1 februari 2024 kwam u toe in België, waar u op 2 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de DVZ.

Bij terugkeer naar Griekenland vreest u om opnieuw in slechte levensomstandigheden terecht te komen. Daarnaast vreest u opnieuw problemen te hebben met de Albanese man waarvoor u even gewerkt heeft.

Ter staving van uw asielerzoek legt u de volgende documenten voor: (1) een kopie van uw Palestijnse identiteitsdocumenten, (2) een kopie van uw Griekse documenten, (3) uw geboorteakte, (4) een UNRWA-kaart, (5) de overlijdensakte van uw vriend uit Griekenland, (6) een bewijs van geldovermaking van uw broer A(...) B(...) R(...), (7) een medisch document in verband met de problemen aan uw huid, (8) medische documenten in verband met uw tandpijn, (9) een kopie van uw bijlage 26, (10) een stick met foto's en video's van de toestand in Gaza, evenals van de slechte levensomstandigheden in Griekenland, (12) een bewijs van consultatie bij de psycholoog in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Tijdens het onderhoud op het CGVS verklaarde u in het verleden last te hebben gehad van uw tanden, alsook een tijdje met huidproblemen te hebben gekampt (CGVS, p. 2). U ging voor beide zaken in behandeling in België (CGVS, p. 2). Daarnaast verklaarde u een aantal keer bij de psycholoog te zijn langs geweest in België (CGVS, p. 2). Dat u (mentale) gezondheidsproblemen zou hebben en hiervoor reeds behandeling zocht, wordt op zich niet betwist. Er dient echter te worden opgemerkt dat er op basis van uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat u, ten gevolge van uw mentale of algemene medische situatie, niet in staat zou zijn deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Zo gaat u momenteel niet meer langs bij de psycholoog (CGVS, p. 2). U verklaarde eveneens dat u momenteel geen last meer hebt van de problemen aan uw tanden en uw huid (CGVS, p. 2). U verklaarde daarnaast dat u rugpijn heeft, maar gaf aan dat u, tegen het advies van de dokter in, niet naar de kinesist gaat hiervoor en dat u de pijn wel gewoon bent. U vermeldde ook dat de dokter u had verteld dat het niet ernstig was (CGVS, p. 2). Uit uw verklaringen blijkt

verder dat u, sinds u in België bent, verschillende jobs heeft gedaan en momenteel ook voltijds werkt (CGVS, p. 3). U vertelde daarnaast dat u zich heeft ingeschreven op een school om de Nederlandse taal te leren (CGVS, p. 2). Verder gaf u bij de start van het onderhoud aan dat u zich goed voelde en dat over het algemeen ook alles goed gaat met uw gezondheid (CGVS, p. 2). Op de DVZ gaf u verder geen blijk van bijzondere procedurele noden (zie DVZ, vragenlijst 'bijzondere procedurele noden'). U werd er tijdens uw persoonlijk onderhoud op gewezen dat u om pauzes kon vragen indien nodig (CGVS p. 2). U bleek doorheen uw persoonlijk onderhoud ook in staat om op coherente wijze antwoord te geven op de gestelde vragen. Redelijkerwijze kan er dus vanuit gegaan worden dat u in staat was te voldoen aan uw verplichtingen en op volwaardige wijze kon deelnemen aan uw asielprocedure.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (Verklaring DVZ dd. 23/02/2024; NPO dd. 02/04/2025; bijlage Eurodac Marked Record, dd. 05/02/2024 en schrijven Dublin-unit Griekenland, dd. 13/03/2024), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest

elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma’s voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; en Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op [Ambtsbericht](#)).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd

werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, u verklaarde namelijk dat de plek in het centrum waar u verbleef in Mytilene onleefbaar was en dat één van uw vrienden er het leven liet (CGVS, p. 5-6), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

U vertelde ook dat uw vriend, die overigens tot dezelfde familie als u behoort, in het vluchtelingenkamp stierf in zijn slaap (CGVS, p. 5-6). U hebt de Griekse overlijdensakte van uw vriend overgelegd als bewijs (document 5). Het is echter belangrijk op te merken dat het CGVS, op basis van de beschikbare informatie, niet in staat is te verifiëren in welke context en onder welke omstandigheden dit incident heeft plaatsgevonden, noch wat de werkelijke oorzaak van zijn overlijden is. Daarnaast heeft u het overlijden van uw vriend nergens officieel aangegeven. U zei enkel dat u die ochtend naar het onthaal van het centrum ging om de situatie te melden en dat de Griekse politie toen ter plekke kwam om hem vervolgens mee te nemen (CGVS, p. 10). Pas later werd u verteld dat hij overleden was (CGVS, p. 10). Hoe erg en dramatisch dit overlijden ook is, u brengt geen enkel element aan waaruit zou blijken dat dit geennatuurlijk overlijden was, en/of dat er enig kwaad opzet mee gemoeid zou zijn geweest.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u voldoende zelfredzaam was in Griekenland. Nadat u het kamp in Mytilene diende te verlaten, besloot u eerst naar Athene te reizen (CGVS, p. 6). U verbleef daar slechts enkele dagen, omdat de plek waar u verbleef volgens u vol zat met drugsverslaafden (CGVS, p. 6). Omdat u via uw kennissen had gehoord dat er in Thessaloniki werk beschikbaar was en dat men daar sneller Griekse identiteitsdocumenten kon verkrijgen, besloot u verder te reizen naar Thessaloniki, waar u ongeveer 25 dagen verbleef (CGVS, p. 7). U vertelde dat u 150 euro had geleend van uw oudere broer A(...) B(...) R(...), om het ticket van de boot naar Thessaloniki te betalen (CGVS, p. 7). Al snel vond u er inderdaad werk en kreeg tegelijkertijd onderdak aangeboden (CGVS, p. 7 en 9). Zo werkte u in de aardbeienpluk en verdiende u 25 euro per dag (CGVS, p. 9).

U slaagde er verder in om de nodige documenten te verkrijgen waarop u, conform de u toegekende status, recht had en die u de toegang verschaffen tot verschillende basisvoorzieningen, waaronder uw verblijfsvergunning of ADET en reisdocument (CGVS, p. 6-7). U vertelde dat u in Thessaloniki wilde werken om uw Griekse documenten te kunnen betalen, met de intentie daarna officieel werk te zoeken (CGVS, p. 9). Toen u voldoende had verdiend, vertelde u over een persoon die u tegen betaling hielp om een afspraak te bekomen in het gemeentehuis (CGVS, p. 7). U verklaarde dat u uiteindelijk enkel uw Griekse verblijfsvergunning ophaalde, omdat u niet voldoende geld had voor uw reisdocument (CGVS, p. 7). In Thessaloniki slaagde u er bovendien in om zowel uw AFM (fiscaal registratienummer) als uw AMKA (sociale zekerheidsnummer) in orde te brengen (CGVS, p. 8). U vertelde dat u een vriend die Engels sprak meenam naar een kantoor, waar u een formulier invulde en zo de gevraagde documenten verkreeg (CGVS, p. 8). U besloot vervolgens naar Kreta te reizen om daar te werken en geld te sparen voor uw Griekse reisdocument (CGVS, p. 7). Ook op Kreta vond u werk, zij het in het zwart. U vertelde dat u aanvankelijk, samen met andere jongens, op een verlaten plek verbleef (CGVS, p. 7). Op een dag werd u benaderd door een Albanese supermarkteigenaar, die u eerst drinken en voedsel bracht, en u daarna voorstelde om in zijn winkel te werken, wat u ook deed (CGVS, p. 7). Deze man bood u ook onderdak aan (CGVS, p. 7). Nadat u genoeg geld had gespaard voor uw reisdocument, reisde u met de vliegtuig terug naar Thessaloniki (CGVS, p. 8). Daar verbleef u slechts 7 dagen voor u Griekenland verliet (CGVS, p. 8). U verklaarde dat u zelf de reis naar België regelde (CGVS, p. 9).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, huisvesting en integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van

zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat betreft uw bewering dat er geen werk is in Griekenland (CGVS, p. 7 en 9), moet worden opgemerkt dat uw eigen ervaringen dit tegenspreken. Zoals hierboven aangetoond, heeft u namelijk gewerkt, zij het in het zwart. U heeft echter slechts beperkte pogingen ondernomen om ander werk in de officiële sector te vinden. Uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens uw eerste periode in Thessaloniki meteen werk vond in de aardbeienpluk, maar verder geen ander werk heeft gezocht, aangezien u na het ophalen van uw ADET naar Kreta vertrok (CGVS, p. 8-9). Het geldt dat u verdiende met de aardbeienpluk, samen met het geleende geld van uw broer, was volgens u voldoende om in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS, p. 9). U gaf aan dat u na het verkrijgen van uw ADET wel even bij een interimkantoor ging informeren naar werk, maar daar werd u verteld dat er geen werkmogelijkheden waren (CGVS, p. 9). Op Kreta vertelde u dat u bijna dagelijks bij verschillende interimkantoren langs ging, maar dat zij steeds opnieuw aangaven dat er geen werk was of dat zij niemand zochten (CGVS, p. 8). Echter, volgens uw eigen verklaringen heeft u buiten de interimkantoren verder niets ondernomen om legaal werk te vinden (CGVS, p. 9). Toen u werd gevraagd of u zich ooit had geïnformeerd bij organisaties die erkende vluchtelingen helpen met algemene zaken zoals voedsel, werk, studie of accommodatie, antwoordde u dat u niet wist dat dergelijke organisaties bestonden, maar dat u het zeker had gedaan als u hiervan op de hoogte was geweest (CGVS, p. 9). U verklaarde bovendien dat vluchtelingen na het verkrijgen van de beslissing aan hun lot worden overgelaten in Griekenland (CGVS, p. 9). Wat betreft uw bewering dat het in Griekenland onmogelijk is om een betaalbare (huur)woning te vinden, dient eveneens opgemerkt te worden dat u ook hier slechts beperkte pogingen heeft ondernomen. Toen u bijvoorbeeld werd gevraagd of u zich ooit had geïnformeerd bij Griekse instanties over het vinden van een woning, antwoordde u dat er geen huursubsidies bestaan in Griekenland, en herhaalde u dat men na erkenning als vluchteling aan zijn lot wordt overgelaten (CGVS, p. 9). Om deze laatste reden, en omdat u aangaf niet voldoende geld te hebben, heeft u ook geen taallessen gevolgd in Griekenland (CGVS, p. 9). Nochtans had enige kennis van de taal uw kansen op werk, en vervolgens ook op de huurmarkt, aanzienlijk kunnen vergroten.

Moet echter worden opgemerkt dat u tijdens uw verblijf in Thessaloniki wel onderdak vond nabij uw werk en daarna direct naar Kreta vertrok, waar u uiteindelijk ook onderdak hebt gevonden. Nadat u problemen ondervond met de Albanese supermarkteigenaar op Kreta, besloot u Griekenland definitief te verlaten en verbleef u nog enkele dagen in Thessaloniki om uw reisdocument te verkrijgen (CGVS, p. 7-8). Met andere woorden, uw verklaring dat u geen leven kon opbouwen in Griekenland, noch officieel werk noch een huurwoning kon vinden als erkende vluchteling, is in tegenspraak met het feit dat u slechts een paar maanden in het land heeft doorgebracht en slechts enkele dagen in Thessaloniki verbleef, waar u enkel naartoe reisde om het land te verlaten (CGVS, p. 7-9). Dit wijst erop dat u niet veel pogingen heeft ondernomen om een duurzaam leven op te bouwen in Griekenland. Wat betreft uw opmerking dat u geen voldoende geld had om taallessen te volgen, moet ook worden opgemerkt dat u wél voldoende geld had om naar België te reizen (CGVS, p. 9). Als u dit had gewild, was het dus mogelijk geweest om taallessen te volgen en zo uw kansen op werk te vergroten.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u door uw werk in Thessaloniki en op Kreta in staat was om in uw eigen levensonderhoud te voorzien (CGVS, p. 4 en 9). U gaf ook aan dat u bij uw vertrek uit Gaza financieel werd gesteund door uw moeder, en dat u in Griekenland geld ontving van uw broer, A(...) B(...) R(...) (CGVS, p. 4). Hij stuurde u uiteindelijk 150 euro (CGVS, p. 4), waarvan u tijdens het onderhoud bewijs heeft neergelegd (zie document 6). Uit uw verklaringen blijkt daarnaast dat u familie heeft in Zweden, evenals verschillende familieleden in België. Uw familie in België betaalde zelfs uw reis naar België (CGVS, p. 9). Uit het onderhoud met uw broer blijkt bovendien dat hij financieel werd ondersteund door zowel uw familie in Zweden als in België, zowel vanaf zijn vertrek uit Gaza, tijdens zijn verblijf in Griekenland, alsook momenteel in België (zie blauwe map stuk 2, CGVS Broer A(...) B(...) R(...), p. 4). Volgens zijn verklaringen werd u ook door deze familieleden ondersteund (zie blauwe map stuk 2, CGVS Broer A(...) B(...) R(...), p. 4). Dit geeft aan dat er toch wel enige financiële armslag is binnen de familie.

Dit alles wijst er tevens op dat u niet volledig op uzelf bent aangewezen in het geval van een eventuele terugkeer naar Griekenland. Daarnaast blijkt ook dat u in Griekenland een sociaal netwerk had en in staat was om sociale contacten te leggen. U begon zelf over verschillende vrienden, onder andere in Thessaloniki en op Kreta, waarvan sommigen Engels spraken en u hielpen met administratieve zaken (CGVS, p. 8-9). Op de vraag of u mensen kende in Griekenland, bevestigde u dit en vertelde u dat zij, net zoals u, Griekenland hebben verlaten en zich momenteel in Zweden, Duitsland of België bevinden (CGVS, p. 8). Met andere woorden, u bent altijd in contact gebleven met deze personen.

Hierbij moet bovendien worden opgemerkt dat uw reis van Gaza naar Griekenland en verder door Europa duidt op een zekere mate van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. U betaalde ongeveer 750 dollar voor uw vertrek uit Gaza, met geld dat u van uw moeder leende (CGVS, p. 5). U vertrok alleen uit Gaza en reisde door naar Turkije, waar u ongeveer 35 dagen verbleef (CGVS, p. 5). U vertelde dat u een nummer had verkregen waarmee u contact kon opnemen met een smokkelaar (CGVS, p. 6). Via deze smokkelaar vond u ook woonplaatsen om de nacht door te brengen (CGVS, p. 5-6). Op de vraag of u andere mensen kende in Turkije, zei u dat u met andere Palestijnen samenkwam die allemaal het plan hadden opgevat om Turkije te verlaten (CGVS, p. 5). U had het meer bepaald over uw twee vrienden, waarmee u samen de oversteek van Turkije naar Griekenland maakte (CGVS, p. 5-6). Een van hen, waarmee u nog contact heeft, reisde ook naar België (CGVS, p. 5). Het is dus duidelijk dat u ook tijdens uw verblijf in Turkije, evenals tijdens uw reis door Europa in staat was om sociale contacten te leggen.

Verder verklaarde u dat u geld leende van uw familie in België om de reis naar België te betalen (CGVS, p. 9). Het feit dat u dit geld terugbetaalde vanaf het moment dat u in België aankwam en zelf aangaf geen financiële steun meer van hen nodig te hebben gehad omdat u voor uw eigen onderhoud zorgde, is opnieuw een indicatie van uw zelfstandigheid (CGVS, p. 4 en 9). Ook uw activiteiten in België duiden op uw zelfredzaamheid. Zo huurt u een woning samen met enkele familieleden (CGVS, p. 3). U heeft na aankomst in België verschillende jobs gedaan en werkt nu voltijds bij een firma waar u binnenkort waarschijnlijk een vast contract krijgt (CGVS, p. 3). Verder gaf u ook aan dat u van plan bent om taallessen te volgen in België en dat u zich hiervoor reeds heeft ingeschreven (CGVS, p. 1 en 3).

Het feit dat u nooit de intentie had om een duurzaam leven op te bouwen in Griekenland blijkt niet alleen uit het feit, zoals hierboven reeds aangehaald, dat u enkel naar Thessaloniki reisde om uw reispaspoort te verkrijgen, voorts heeft u niets gedaan met uw fiscaalregistratienummer (AFM), noch met uw sociale zekerheidsnummer (AMKA), om op die manier uw rechten op medische zorg en andere zaken te laten gelden (CGVS, p. 6). Het feit dat u deze zaken zelf in orde heeft gebracht, toont aan dat u zich bewust was van het belang hiervan. U gaf zelf aan dat u dit wilde doen omdat dit u in staat zou stellen om officieel werk te zoeken en iets te huren, maar zei vervolgens dat er geen werk te vinden was (CGVS, p. 6). Echter, zoals eerder aangegeven, heeft u eerder beperkte stappen gezet om daadwerkelijk legaal werk te zoeken. Er kan met andere woorden bezwaarlijk gesteld worden dat u uw rechten als begunstigde van internationale bescherming niet kón laten gelden in Griekenland. U koos er immers zelf bewust voor dit niet te doen.

Wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg in Griekenland, dient opgemerkt te worden dat u ook geen daadwerkelijke pogingen heeft ondernomen om hiervan gebruik te maken. U zei dat u vanwege tandpijn zowel in het centrum als in Thessaloniki om medische hulp had gevraagd, maar enkel pijnstillers had ontvangen (CGVS, p. 6). Om verdere uitleg gevraagd tijdens het onderhoud, verklaarde u dat u in Thessaloniki naar het ziekenhuis was gegaan, samen met een vriend die Engels sprak om uw probleem uit te leggen (CGVS, p. 10). Aanvankelijk zei u dat alles binnen het ziekenhuis dicht was, maar later verklaarde u dat ze u daar niet verder hielpen omdat ze u vertelden dat vluchtelingen er niet behandeld werden, waarna u het ziekenhuis verliet (CGVS, p. 10). Vervolgens ging u naar de apotheek, waar u zonder voorschrift pijnstillers kreeg en op die manier zelf de pijn dragelijker maakte (CGVS, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt dus duidelijk dat u geen andere pogingen heeft ondernomen om medische hulp in Griekenland te zoeken. U beperkte zich tot uw bezoek aan het ziekenhuis en de apotheek, omdat volgens u een privékliniek veel te duur zou zijn (CGVS, p. 10). Ten eerste moet worden opgemerkt dat er buiten privéklinieken andere mogelijkheden waren om medische zorg te verkrijgen, maar u heeft slechts één ziekenhuis geprobeerd. Ten tweede blijft uw bewering dat men u in het ziekenhuis geen hulp bood een blote bewering, die niet gestaafd werd met concrete gegevens of bewijs. In uw verklaring op de DVZ gaf u ook aan meerdere keren in de wachtrij te hebben gestaan om medische zorg te verkrijgen voor uw rugproblemen, maar geen hulp te hebben ontvangen (zie DVZ, bijkomende vragen M-status Griekenland). Echter, tijdens uw onderhoud bij het CGVS gaf u aan dat u vanwege deze klachten wel medische hulp zocht in Griekenland, en dat dezelfde diagnose als in Gaza en België werd gesteld (CGVS, p. 2-3).

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw medische en mentale gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten

uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Wat betreft uw huidige gezondheidstoestand gaf u aan dat u vanwege uw rugpijn ook naar de dokter in België ging (CGVS, p. 2). U verklaarde dat de dokter zei dat het probleem niet ernstig was en dat u gewoon oefeningen bij de kinesist moest doen om de pijn te verlichten. Volgens u stelde de dokter dezelfde diagnose als de arts in Gaza (CGVS, p. 2). U heeft zijn advies niet opgevolgd, omdat u zei dat u het, ook nu, te druk heeft met uw werk in België, waardoor u niet naar de kinesist kan gaan (CGVS, p. 2-3). Daarnaast gaf u aan dat u gewend bent aan de pijn (CGVS, p. 2). Wat betreft de huidproblemen die volgens u veroorzaakt zijn door de ongezonde leefomstandigheden in Griekenland, verklaarde u dat u hiervoor behandeling kreeg in België (CGVS, p. 2-3). U overhandigde één medisch document over dit onderwerp (zie document 7). Dit attest bevestigt inderdaad dat u last had van huidproblemen, specifiek dat u de symptomen van schurft vertoonde, waarvoor de gebruikelijke behandeling werd voorgeschreven. Ook voor uw tandpijn kreeg u behandeling in België en nam u medicatie (CGVS, p. 2). Hiervoor overhandigde u twee medische documenten, waarvan één bevestigt dat u behandeling heeft gehad en het andere aantoonde dat Fedasil voor de behandeling betaalde (zie document 8) (CGVS, p. 2).

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat zowel uw huidproblemen als tandproblemen inmiddels zijn opgelost en dat u hier momenteel geen last meer van heeft (CGVS, p. 2). Zoals hierboven reeds aangehaald, blijkt ook duidelijk uit uw verklaringen op het CGVS dat u in Griekenland in staat was om te functioneren zonder daadwerkelijke behandeling of follow-up in verband met uw medische problemen. Het CGVS gaat er om deze reden van uit dat u bij terugkeer niet in situatie van ernstige materiële deprivatie terecht zult komen. Het CGVS veronderstelt verder dat de medicatie en de behandeling die u hier in België verkreeg voor uw medische problemen ook in Griekenland kunt verkrijgen, vermits u daarvoor de moeite neemt. Dit werd echter niet aangetoond tijdens het onderhoud.

Wat betreft uw psychologische problematiek gaf u aan dat u in België 7 keer bij de psycholoog bent langs geweest (CGVS, p. 2). U legde ook een bewijs van consultatie bij de psycholoog voor (document 12) (CGVS, p. 2). Hoewel niet wordt betwist dat u in België te kampen zou hebben gehad met bepaalde mentale problemen, zijn deze echter niet van die aard dat zij kunnen worden gecategoriseerd als zijnde een bijzondere kwetsbaarheid. Zoals eerder aangegeven, gaf u zelf aan momenteel niet meer bij de psycholoog langs te gaan omdat het volgens u moeilijk combineerbaar is met uw werkuren (CGVS, p. 2). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u in Griekenland wel degelijk in staat was om zelfstandig te functioneren en eveneens in staat was sociale contacten te leggen. Tijdens het onderhoud bleef u bovendien in gebreke om aan te tonen dat u in Griekenland, als begunstigde van internationale bescherming, geen aanspraak zou kunnen maken op of toegang zou kunnen krijgen tot psychologische ondersteuning indien nodig. Zowel op de DVZ als op het CGVS heeft u immers niets vermeld over het al dan niet zoeken van psychologische hulp in Griekenland (zie DVZ, bijkomende vragen M-status Griekenland). Dat u zich, omwille van uw psychologische situatie niet zou kunnen handhaven in geval van terugkeer naar Griekenland, kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Zoals hierboven reeds vermeld, verklaarde u bovendien nooit uw sociale zekerheidsnummer (AMKA) te hebben gebruikt in Griekenland (CGVS, p. 6 en 8). De commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf).

Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen. Het moet echter gezegd worden dat dit niet het geval is voor u.

Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigten verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet

hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Wat het fiscaal registratienummer (AFM) betreft dat u ook nooit heeft gebruikt en waarvan u bovendien stelde dat u het kwijt bent (CGVS, p. 8), herinnert het Commissariaat-generaal eraan dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op: https://rsaeean.org/wpcontent/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Uit objectieve informatie blijkt echter dat "de AFM alleen wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt" (RSA/PRO ASYL, Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, maart 2024, p. 20: "the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the ADET and cannot be used until the ADET is renewed"). Gezien uw verblijfsvergunning niet verloopt voor 29 oktober 2026 (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1), is de AFM ook geldig tot die datum. Zelfs als de verzoeker stappen moet ondernemen om een duplicaat van zijn gedrukte verblijfsvergunning te krijgen, blijft hij toegang houden tot de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van onroerend goed.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een eenmalig incident met een derde (CGVS, p. 7 en 9-10), moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen geen pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

U verklaarde dat u op Kreta in contact kwam met een Albanese man, die eigenaar was van een supermarkt, en dat hij u voorstelde om daar te werken (CGVS, p. 7). U ging akkoord, maar na een tijdje vroeg hij of u sigaretten voor hem wilde smokkelen (CGVS, p. 7). U heeft dit twee keer gedaan, totdat u schrik kreeg van de man (CGVS, p. 7). Omdat de plek waar u verbleef niet veilig was, besloot u met het werk te stoppen en Griekenland ook te verlaten. U stal een deel van de sigaretten met de bedoeling deze te verkopen om met het geld uw reispaspoort in Thessaloniki op te halen (CGVS, p. 7). Direct daarna vertrok u van die plek op Kreta (CGVS, p. 7). U vertelde dat u via vrienden hoorde dat de Albanese man later nog naar u op zoek was (CGVS, p. 7 en 10).

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat de door u voorgehouden problemen met deze man blote beweringen zijn die u op geen enkele manier kan staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend beging van bewijs. Ten tweede, zelfs indien de beweringen waar zouden zijn, verklaarde u zelf dat u nooit meer iets van de man heeft gehoord (CGVS, p. 10). Er is dus geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Griekenland opnieuw problemen met hem zou ondervinden. Dit neemt verder niet weg dat u zich in andere delen van het land zou kunnen vestigen, aangezien de man volgens uw eigen verklaring geen enkele band of contact meer met u heeft (CGVS, p. 10). Verder werd u gevraagd of u de man bij de Griekse politie had aangegeven. U antwoordde dat u dat niet had gedaan, omdat de politie u naar eigen zeggen zelf als dader zou beschuldigen vanwege de sigarettensmokkel (CGVS, p. 10). Tot slot dient hier te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen problemen louter van interpersoonlijke aard zijn en als dusdanig niet vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Er is bijgevolg geen enkele reden waarom dit incident uw eventuele terugkeer naar Griekenland in de weg zou staan.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Uw voorgelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande analyse te wijzigen. De kopie van uw Palestijnse identiteitsdocumenten, uw geboorteakte, de UNRWA-kaart, de foto's en video's op de stick van de toestand in Gaza (documenten 1, 3, 4, en 10) hebben enkel betrekking tot uw identiteit en situatie in Gaza. Deze beslissing heeft daartoe geen betrekking. De kopie van uw Griekse documenten toont aan dat u daadwerkelijk over een status beschikt in Griekenland, wat niet betwist wordt in deze beslissing (document 2). De overlijdensakte van uw vriend uit Griekenland, het bewijs van geldovermaking van uw broer A(...) B(...) R(...), de medische documenten en het bewijs van uw consultatie bij de psycholoog in België werden hierboven reeds besproken (document 5, 6, 7, 8 en 12). Wat betreft de foto's en video's op de stick waarmee u de slechte levensomstandigheden in Griekenland wilde aantonen, dient er te worden opgemerkt dat dit slechts een momentopname van uw verblijf in het land betreft (document 10) (CGVS, p. 11). U gaf ook zelf aan dat het om beelden gaat van slechts enkele dagen in Griekenland, en niet van heel uw verblijf daar (CGVS, p. 11). Louter op basis van deze beelden kan er dus niet besloten worden dat u zich in Griekenland in een situatie van ernstige materiële deprivatie bevond, noch dat u in een dergelijke situatie zou terecht komen bij een eventuele terugkeer. U diende tenslotte een kopie van uw bijlage 26 in, wat ook niet werd besproken in deze beslissing (document 9).

Uw verdere opmerkingen over het onderhoud hebben geen betrekking op bovenstaande motivering en wijzigen dus niets aan deze beslissing (document 11). Het gaat immers louter om de correctie van persoonsnamen.

Voor de volledigheid dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw broer, A(...) B(...) R(...) (CG (...) en OV (...)) een niet-ontvankelijkheidsbeslissing heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en u bijgevolg niet naar Gaza mag worden teruggeleid."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4, 18 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 21 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees

Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/33/EU), van de artikelen 4, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34 en 35 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 33, 34 en 35 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*”, van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst citeert verzoeker artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet, alsook rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) die relevant is voor de toepassing van de daarin voorziene mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te verklaren omdat de betrokkene in een andere lidstaat reeds internationale bescherming werd toegekend. Vervolgens betoogt verzoeker dat de adviseur van de commissaris-generaal nagelaten heeft om, overeenkomstig haar samenwerkingsplicht, het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest in geval van terugkeer naar Griekenland te onderzoeken “*op basis van objectieve, betrouwbare, precieze en naar behoren geactualiseerde elementen*”.

Verzoeker vervolgt dat de adviseur van de commissaris-generaal van mening is dat hij wel degelijk internationale bescherming geniet en in de bestreden beslissing vermeldt dat zijn Griekse verblijfsvergunning geldig is tot 29 oktober 2026, maar nergens de verleningsmogelijkheden van dit document worden besproken. Verzoeker stelt in dit verband dat het zeer moeilijk, zo niet onmogelijk blijkt om een verlenging van iemands verblijfsvergunning te verkrijgen nadat hij het Griekse grondgebied heeft verlaten. Hij stelt te vreezen dat hij na het verval van zijn ADET zonder verblijfsvergunning in Griekenland zal terechtkomen, en daarom zal worden teruggestuurd naar Palestina of niet zal kunnen voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Onder verwijzing naar algemene informatie en rechtspraak van de Raad gaat hij in op de obstakels waarmee personen met een vervallen ADET worden geconfronteerd.

Verder gaat verzoeker in op de algemene levensomstandigheden in Griekenland, die volgens hem onmenselijk en vernederend zijn. Hij verwijst in dit kader uitvoerig naar rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de verplichting van de asielinstanties om het risico dat een verzoeker om internationale bescherming in de lidstaat die hem reeds bescherming heeft verleend wordt blootgesteld aan zeer verregaande materiële deprivatie te beoordelen op basis van objectieve, betrouwbare en nauwkeurige gegevens.

Aangaande zijn individuele situatie, stelt verzoeker dat hij in Griekenland, ondanks het feit dat hij er een verblijfsvergunning verkreeg, in een situatie van dringende materiële nood verkeerde. Hij wijst op het overlijden van zijn vriend in het kamp van Mytilini, waarna hij ernstige angsten ondervond. Hij stelt hiervan nog steeds last te hebben. Verzoeker wijst erop dat psychologische behandeling essentieel is voor zijn geestelijk welzijn, aangezien hij getraumatiseerd is door wat hij heeft meegemaakt in zijn land van herkomst, door wat hij heeft meegemaakt in Griekenland en door wat er momenteel gebeurt in Gaza. Hij voegt toe gemotiveerd te zijn zijn behandeling bij de psycholoog voort te zetten, zodra dit inpasbaar is in zijn werkrooster. Verzoeker stelt tevens verklaard te hebben dat hij geen medische hulp kon krijgen, ondanks dat hij zich tot het ziekenhuis wendde, en de artsen weigerden hem te behandelen omdat hij een vluchteling was. Al deze elementen, naast het feit dat hij regelmatig en ononderbroken toezicht nodig heeft, vormen zijn kwetsbaar profiel, aldus verzoeker. Daarnaast wijst verzoeker erop te hebben aangegeven het slachtoffer te zijn geworden van discriminatie door de Griekse politie, als gevolg waarvan hij alle vertrouwen in de Griekse autoriteiten zou hebben verloren. Hij hekelt dat de adviseur van de commissaris-generaal hier niets over vermeld. Tevens voert verzoeker aan dat hij nog familie heeft die momenteel in Gaza verblijft, maar hij geen contact meer heeft met hen. Aangaande huisvesting stelt verzoeker dat hij inderdaad onderdak kon vinden in de nabijheid van zijn werk, maar dit verblijf tijdelijk en ongezond was. Volgens hem gaat het om precare huisvesting, en was dit het enige wat voor hem beschikbaar was met de beperkte financiële middelen waarover hij beschikte. Wat betreft de toegang tot werk, stelt verzoeker geen organisatie gevonden te hebben die hem effectief kon helpen. Hij wijst op zijn verklaringen in dit verband en herhaalt op Kreta en in Thessaloniki verschillende uitzendbureaus te hebben bezocht in een poging om legaal werk te vinden zodra hij over de nodige papieren beschikte, maar telkens te horen te hebben gekregen dat er geen werk beschikbaar is. Hij acht het onredelijk om van hem te verlangen dat hij bewijs levert van deze weigeringen. Wat betreft de Griekse taal, betoogt verzoeker dat hij geen Grieks heeft kunnen leren, aangezien de weinige

cursussen die bestonden niet toegankelijk en beschikbaar waren voor hem. Hij had niet de middelen om zich voor de enige beschikbare cursussen in te schrijven, zo stelt verzoeker. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker blijk geeft van zelfstandigheid, betoogt verzoeker dat het feit dat hij in België in zijn eigen onderhoud voorziet, niets zegt over zijn mogelijkheden om in Griekenland in zijn levensonderhoud te voorzien, gelet op de aanzienlijk verschillende en moeilijker omstandigheden aldaar. Voorts stelt hij dat er geen enkele garantie bestaat dat hij opnieuw op financiële steun van zijn familie zou kunnen rekenen indien hij naar Griekenland wordt teruggestuurd. Verzoeker meent verder dat het feit dat hij aanvankelijk geen paspoort aanvraag erop wijst dat hij net wel probeerde om een stabiel bestaan voor zichzelf op te bouwen. Pas na zijn verblijf op Kreta merkte hij dat een duurzaam leven opbouwen in Griekenland onmogelijk was wegens de moeilijke levensomstandigheden, waardoor hij terugkeerde naar Thessaloniki om alsnog zijn paspoort aan te vragen, zo licht verzoeker toe. Wat betreft zijn sociaal netwerk, wijst verzoeker erop te hebben aangegeven dat de personen die hij kent niet meer in Griekenland verblijven. Hij voert hierbij aan dat het feit dat hij in het verleden bepaalde contacten heeft kunnen leggen, geen enkele garantie biedt over zijn mogelijkheden om opnieuw sociale relaties op te bouwen bij een terugkeer naar Griekenland.

Vervolgens geeft verzoeker, onder verwijzing naar algemene landeninformatie, een uitvoerige toelichting over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland. Hij gaat hierbij in op de toegang tot sociale steun, huisvesting, medische zorg en de arbeidsmarkt en op xenofobie en discriminatie. Verzoeker verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad, in het bijzonder het arrest met nummer 299 299 van 21 december 2023 en het arrest met nummer 300 342 van 22 januari 2024, beide gewezen in verenigde kamers. Verzoeker citeert ook uit het arrest van de Raad met nummer 320 159 van 16 januari 2025, waarin gewezen wordt op de bijzondere kwetsbaarheid van de betrokken verzoeker, gelet op zijn grote psychische nood als gevolg van de recente gebeurtenissen in Gaza. Verzoeker besluit dat uit alle voortgebrachte objectieve informatie blijkt dat de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en dat dit wordt bevestigd door de lezing van de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Het zou kennelijk onredelijk zijn om hem terug te sturen naar Griekenland, aldus verzoeker.

Verzoeker vraagt in hoofdbevinding erkend te worden als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Nieuwe elementen

Op 15 oktober 2025 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin verwezen wordt naar de volgende bijkomende informatiebronnen, online te raadplegen via de vermelde weblinks:

- “Country Report: Greece. Update 2024” van AIDA/ECRE van september 2025;
- “Recognised Refugees 2025. Acces to documents and socio-economic rights” van RSA/PRO ASYL van april 2025;
- “Communication on the status of migration management in mainland Greece” van de Europese Commissie van 4 april 2025;
- COI Focus “Aide aux migrants” van CEDOCA van 25 juli 2025;
- COI Focus “Griekenland. Helios + en Helios Junior” van CEDOCA van 17 september 2025;
- Persmededeling nr. 30/2025 van 16 april 2025 van het Duitse Bundesverwaltungsgericht;
- Persmededeling van het Verwaltungsgerichtshof Kassel van 2 september 2024;
- Beslissing van het Duitse Bundesverfassungsgericht van 1 april 2025.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de adviseur van de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds

internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

3.3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 18 en 47 van het Handvest, van artikel 21 van de richtlijn 2013/33/EU, van de artikelen 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34 en 35 van de richtlijn 2011/95/EU, van de artikelen 33, 34 en 35 van de richtlijn 2013/32/EU en van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

3.3.2.3. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.2.4. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.3.2.5. Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (A) blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, namelijk Griekenland, omdat (B) waar blijkt dat hij als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland werd geconfronteerd met bepaalde ernstige feiten en situaties, dit niet zonder meer representatief is voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming, omdat (C) hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden niet weerlegt, nu (i) uit zijn verklaringen blijkt dat hij voldoende zelfredzaam was in Griekenland, (ii) hij er verder in slaagde de nodige documenten te verkrijgen waarop hij conform de hem toegekende status recht had en die hem toegang verschaffen tot verschillende basisvoorzieningen, waaronder zijn verblijfsvergunning of ADET en reisdocument, (iii) waar zou blijken dat hij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, huisvesting en integratie, deze situatie niet voldoet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie en (iv) de vaststelling dat er in zijn hoofde mogelijke indicaties zijn van een

verhoogde kwetsbaarheid, omwille van zijn medische en mentale gezondheidstoestand, hieraan geen afbreuk doet, aangezien verzoeker niet aantoonbaar dat zijn bijzondere kwetsbaarheid het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest, omdat (D) waar blijkt dat hij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer is geworden van een eenmalig incident met een derde, dit niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling en bovendien blijkt dat hij naar aanleiding van zijn ervaringen geen poging heeft ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, en omdat (E) de door hem voorgelegde documenten niet in staat zijn bovenstaande analyse te wijzigen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.4.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Hij verkreeg er de vluchtelingenstatus op 30 oktober 2023 en werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waarvan de Griekse verblijfsvergunning (ADET) geldig is tot 29 oktober 2026 (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Documenten', nr. 2, en stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 1). Dit lijkt in overeenstemming te zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*" d.d. september 2024, p. 13; "*Country Report: Greece. Update 2023*", p. 243) en met het gegeven dat verzoeker in Griekenland op 30 oktober 2023 de vluchtelingenstatus heeft verworven.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanklaagt dat de adviseur van de commissaris-generaal heeft nagelaten afdoende te onderzoeken of hij actueel internationale bescherming geniet in Griekenland, dient er nogmaals op te worden gewezen dat uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat hem op 30 oktober 2023 internationale bescherming, namelijk de vluchtelingenstatus, werd toegekend in Griekenland (zie *supra*). Waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), doch eens hieraan is voldaan, komt het de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoeker zelf en niet aan het CGVS toe om het bewijs te leveren dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat niet.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

3.3.4.2. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

3.3.4.3. Verzoeker betoogt dat hij geen effectieve bescherming ontving in Griekenland en hij er blootgesteld werd aan ernstige risico's op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest en overeenstemt met artikel 3 van het EVRM.

3.3.4.4. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstreekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat gericht is op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders en het faciliteren van de overgang van verzoeker naar statushouder. In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van igo's en ngo's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de

bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland (*“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, onder andere, het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, onder andere, toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform Taxisnet (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 253-257). Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, tewerkstelling, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

A. Eerste afgifte van een ADET

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de Griekse asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokken statushouder meedeelt.

Vervolgens moeten statushouders binnen de zes maanden per e-mail een afspraak maken met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de tien dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 5-17; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

B. Afgifte van een AFM

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. De

instanties die belast zijn met de registratie van hun verzoek vervolledigen de procedure voor de uitgifte van een AFM online en reiken daarbij een AFM-certificaat uit aan de verzoekers. Een statushouder die na december 2020 een beschermingsverzoek indiende zou in principe een AFM moeten hebben. Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Statushouders moeten daartoe een afspraak maken met het bevoegde belastingkantoor (DOY). Dit is evenwel niet mogelijk indien de ADET is verstreken. Personen die automatisch een AFM kregen bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming, en vervolgens internationale bescherming en een ADET hebben verkregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanmaken zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen. Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder.

Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

C. Afgifte en activering van een AMKA

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asiendienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236). Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPE) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023 (hierna: AMKA-verordening), is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van onder meer gezondheidszorg en sociale bijstand te genieten, moet deze AMKA vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit

document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI geüpload arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen. De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een 'geldige' verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie *infra*) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267).

D. Afgifte van reisdocumenten

Het verkrijgen van een reisdocument in Griekenland voor statushouders gebeurt niet automatisch. Dit document kost 84 euro voor volwassenen en 73 euro voor kinderen. Om het te verkrijgen, moeten statushouders bij het bevoegde paspoortbureau een afspraak maken om een aanvraag in te dienen. Zij moeten daarvoor alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs via een Grieks online platform) voorleggen, zoals hun geldige ADET, het elektronische betalingsbewijs, pasfoto's) voorleggen. Personen die subsidiaire bescherming genieten, moeten ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee. Om te weten of het reisdocument klaar is, moet een lijst worden geraadpleegd die regelmatig online wordt gepubliceerd. Een reisdocument kan alleen persoonlijk worden afgehaald bij het regionaal asielkantoor (RAO) in Athene, Thessaloniki of Kreta ("*Country Report: Greece. Update 2024*", AIDA/ECRE, september 2025, p. 253-257; "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer kan derhalve precair en problematisch zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

E. Huisvesting

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) met de steun van de EU ten bedrage van zestig miljoen euro en de bijstand van verschillende ngo's en lokale besturen. Sinds 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Dit is tot op heden het belangrijkste integratieproject in Griekenland geweest. Via dit project hebben 47 753 begunstigden van internationale bescherming welkomstcursussen, scholing en ondersteuning bij het vinden van werk gekregen. Het project verleende ook huisvestingssteun en organiseerde activiteiten die mensen hielpen aansluiting te vinden en een bijdrage te leveren aan hun nieuwe gemeenschap. Vanaf de start van het project tot 31 oktober 2024 hebben 10 816 huishoudens actieve ondersteuning in de vorm van huursubsidie ontvangen. Het HELIOS-project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024.

Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+-project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen. Daarnaast werd er ook een Helios Junior programma opgestart. HELIOS+ en Helios Junior zijn twee integratieprogramma's van de IOM, gericht op begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming in Griekenland. Beide programma's zijn mee ontworpen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. De IOM coördineert de programma's en Griekse niet-gouvernementele organisaties (ngo's) of Griekse afdelingen van internationale ngo's voeren deze in heel het land uit. Het aantal begunstigden, het budget en de looptijd van HELIOS+ liggen per regio vast in toekenningsbesluiten van de nationale overheid. Deze aspecten variëren van regio tot regio. HELIOS+ loopt van 1 januari 2025 tot ten laatste 30 juni 2027. Ook Helios Junior heeft een vastgelegd aantal begunstigden en loopt tot mei 2027. De IOM bepaalt de toelatingscriteria. Dit project sluit volgens de IOM volledig aan bij de Nationale Strategie voor Integratie van de Griekse overheid, maar met een specifieke focus op het verbeteren van de inzetbaarheid op de arbeidsmarkt.

HELIOS+ verstrekt een of meerdere integratiediensten aan begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming, met focus op vijf domeinen:

- loopbaanbegeleiding en aansluiting op de arbeidsmarkt via training en contact met werkgevers;
- individuele ondersteuning inzake toegang tot sociale en openbare diensten;
- integratiecursussen met taalonderwijs Grieks en de cursus *"the European way of life"*, en vorming in sociale vaardigheden;
- huisvestingsondersteuning voor zelfstandig wonen: met huursubsidies voor maximaal twaalf maanden en een eenmalige bijdrage in de installatiekosten (bijdrage zelfstandig leven), en hulp bij het zoeken van een verblijf;
- gemeenschapsgerichte activiteiten die sociale cohesie en culturele uitwisseling stimuleren.

Statushouders die een huursubsidie ontvangen, moeten verplicht deelnemen aan de vormingen in de volgende drie domeinen: de individuele loopbaanbegeleiding, de individuele ondersteuning bij sociale en openbare diensten en alle integratiecursussen.

Het HELIOS+-programma richt zich op twaalf van de dertien regio's van het land. Volgens de factsheet van de IOM zijn er per 31 juli 2025 acht HELIOS+-centra verdeeld over zes regio's. Er zijn twee centra in Centraal-Macedonië en Kreta en telkens één centrum in Attica, Peloponnesos, Thracië en West-Griekenland. Deze centra zullen de bestaande Integratiecentra voor Migranten (*Kéntro Ensomátosis Metanastón*, KEM) aanvullen en samenwerken met lokale diensten. De IOM zegt te focussen op regio's en gemeenten waar nog geen integratiecentra bestaan. De bestaande KEM's geven aan migranten informatie, vorming, advies en ondersteuning bij integratie, juridische kwesties, sociale diensten en toegang tot de arbeidsmarkt. Ze werken samen met lokale instanties en verwijzen door naar gespecialiseerde diensten. Het personeel bestaat uit onder andere een intercultureel bemiddelaar, een maatschappelijk werker, een migratiejurist en een psycholoog. De website van het ministerie voor Migratie en Asiel vermeldt tien KEM's in zes regio's.

Kandidaten voor het Helios+-programma moeten volgens de procedure voldoen aan de drie volgende criteria: (i) wettelijke status: ze moeten officieel een besluit hebben gekregen van de Griekse asiendienst waarin internationale bescherming is toegekend (vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming), of ze moeten begunstigden zijn van tijdelijke bescherming in Griekenland op basis van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie, of ze moeten via gezinsherenigingsprocedures met een vluchteling naar Griekenland zijn overgeplaatst volgens de relevante wetgeving, of ze moeten een verblijfsvergunning van gelijke duur hebben als gezinsleden van een begunstigde van internationale bescherming volgens de relevante wetgeving;

(ii) arbeidsstatus: aanvragers moeten op het moment van registratie bij HELIOS+ werkloos zijn, met een geldige werkloosheidskaart van de openbare dienst voor arbeidsvoorziening (*Dimosia Ypiresía Apascholísis*, DYPA);

(iii) registratietermijn: begunstigden moeten zich binnen een termijn van maximaal 24 maanden registreren vanaf het moment dat zij een bepaalde juridische status hebben gekregen. Iemand die meer dan 24 maanden geleden een van deze beslissingen heeft ontvangen, komt bijgevolg niet in aanmerking. De exacte registratietermijn kan afhankelijk van de regio ook minder dan 24 maanden zijn, want de looptijd van HELIOS+ verschilt van regio tot regio. Verder moeten begunstigden zich uiterlijk zes maanden vóór de einddatum van het betreffende regionale project inschrijven. Deelname aan HELIOS+ is mogelijk voor een periode van maximaal 18 maanden.

Er is een bezorgdheid dat het nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*"COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior"*, 17 september 2025, Cedoca, p. 2-12; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 29-30; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).

Helios Junior richt zich volgens de website van de IOM op voormalige niet-begeleide minderjarigen die legaal in Griekenland verblijven (*“COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior”*, 17 september 2025, Cedoca, p. 13-17).

Het risico voor statushouders in Griekenland om, na de periode van dertig dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming, in een situatie van dakloosheid terecht te komen, is zeer groot. Het is immers zeer moeilijk om binnen die periode van dertig dagen de nodige documenten en middelen te verkrijgen om hun integratie te starten en huisvesting te verkrijgen.

Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens vijf jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 32).

F. Arbeidsmarkt

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA. In het RSA/PRO ASYL-rapport wordt tevens gesteld dat een actieve AMKA nodig is. Om deze reden stelt RSA/PRO dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34). De Raad wijst er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, d.i. in wezen een werkbepoorting, op zich volstaat om een AMKA te activeren en om vervolgens met deze actieve AMKA de toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen.

Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 261-262).

Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van igo's en ngo's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcurssussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. (*“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 14-15).

G. Sociale zekerheid

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Een belangrijke ontwikkeling in 2024 was de belemmering van de toegang tot alle sociale uitkeringen, aangezien de activering van de AMKA die voor het verkrijgen van deze uitkeringen vereist is, afhankelijk is van het bestaan van een geldig arbeidscontract of zelfstandig ondernemerschap. Er wordt benadrukt dat statushouders die vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, worden uitgesloten van toegang tot het sociale bijstandstelsel, wat in strijd is met artikel 29 van de Asielwet, daar het bezit van een actief AMKA-nummer noodzakelijk is voor toegang tot sociale uitkeringen van de Organisatie voor Welzijnsuitkeringen en Sociale Solidariteit. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie.

De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen nadat hen internationale bescherming werd verleend. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigen van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigen van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf. Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25-27; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202 en p. 264-265).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. *‘cash assistance’*), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene (108 euro) of kind (54 euro) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkendiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet-codes, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 27-28; *“Country Report: Greece. Update 2025”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 265).

H. Gezondheidszorg

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks dit wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg, is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben administratieve belemmeringen met betrekking tot de afgifte van een AMKA directe gevolgen voor de toegang voor statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35).

Statushouders met een actieve AMKA maar zonder ziektekostenverzekering hebben sinds maart 2022 niet langer toegang tot privé dokters. Deze statushouders kunnen enkel een beroep doen op dokters uit openbare ziekenhuizen of gezondheidscentra voor het voorschrijven van medicatie, therapeutische operaties en diagnostische onderzoeken.

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders die nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en geen actieve AMKA bezitten, automatisch van toegang tot de publieke gezondheidszorg worden uitgesloten.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription"* (UNHCR Greece, *"Living In Greece – Access to healthcare"*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een ngo. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, *"Information Guide for Beneficiaries of International Protection"*, beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf; UNHCR, *"Living in Greece – Access to Healthcare"*). Ngo's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 50).

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via een betalend telefoonnummer dat uitsluitend in het Grieks of Engels verloopt. Een afspraak kan ook online worden gemaakt, maar dan enkel in het Grieks. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 35; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 209, 266-268).

I. Verlenging van een ADET

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie maanden kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk dertig dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asiel dienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van honderd euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn. In de praktijk is deze boete nog nooit opgelegd (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een

geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Statushouders ontvangen geen bevestiging dat hun e-mail met verlengingsaanvraag werd ontvangen en/of geregistreerd (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236).

De Griekse wetgeving voorziet dat de registratie van de verlengingsaanvraag normaliter op dezelfde dag als de ontvangst ervan moeten gebeuren. Begin 2024 deelde de Griekse asieldienst mee dat de registratie ten laatste plaatsvindt vijf dagen na de ontvangst van de verlengingsaanvraag, maar RSA stelt vast dat de loutere registratie vaak deze termijn overschrijdt. Het loutere registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen (zgn. *“Alkyoni II”*) kan twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden en de achtergrond van de aanvrager in het kader van de openbare orde of nationale veiligheid (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure volgens informatie van de Griekse asieldienst van februari 2025 twee maanden duren, tenzij verder onderzoek nodig is. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand en gezondheidszorg of tot de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een preciaire situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de beslissing tot toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Indien zulke afspraak niet binnen de zes maanden wordt gemaakt, moet de Griekse asieldienst een nieuwe beslissing nemen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Nadat hij de gevraagde documenten heeft neergelegd, ontvangt de statushouder een bevestigingsdocument met een barcode. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk op het einde van de week een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag te worden opgehaald, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet persoonlijk op de aangegeven datum aanmeldt, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Volgens de ervaring van RSA is het opnieuw inplannen van afspraken, zelfs bij vertegenwoordiging door een advocaat, niet per e-mail of telefonisch mogelijk en is het vereist om in persoon te verschijnen bij het bevoegde regionaal asielkantoor (RAO) (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 10-13; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien zijn verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een preciaire situatie terecht te komen.

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kunnen de statushouders ook een “certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus” of een “certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming”

verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten, die tot zes maanden geldig kunnen zijn, worden door andere Griekse overheidsinstanties veelal niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Andere Griekse overheidsinstanties zijn terughoudend om deze documenten te accepteren, omdat ze geen veiligheidskenmerken en een foto van de statushouders bevatten. Daardoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten en hebben ze gedurende een aantal maanden, onder meer, geen toegang tot tewerkstelling of sociale bijstand. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. In tegenstelling tot wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben, stelt RSA vast dat de certificaten die worden uitgereikt aan statushouders terwijl ze wachten op hun ADET-verlenging hen nog steeds geen toegang geven tot de rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus, onder meer wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 15-16; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236-238). Ook wordt hun toegang tot juridische vertegenwoordiging hierdoor bemoeilijkt.

De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over de stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, zoals informatie over hoe zij hun ADET kunnen verlengen of hoe ze toegang kunnen krijgen tot sociale rechten, huisvesting, gezondheidszorg, enz. (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238, 260-261).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Volgens de ervaringen van de Greek Council for Refugees (GCR) werden in 2024 beslissingen over verlenging in het kader van deze procedure binnen een periode van drie tot zes maanden genomen, wat een relatieve verbetering betekent ten opzichte van voorgaande jaren, toen deze beslissingen pas na meer dan een jaar werden genomen. Gedurende deze periode hebben statushouders geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238).

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

3.3.4.5. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese

Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

3.3.4.6. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer preciaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van verzoeker, aan zijn individuele profiel en zijn vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in zijn eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetwijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADIT is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 54). Aan de hand van dit onderhoud kan de beslissingsautoriteit namelijk de specifieke situatie van de verzoeker en diens mate van kwetsbaarheid beoordelen en zich ervan vergewissen dat de verzoeker is verzocht alle elementen te verstrekken waarmee kan worden aangetoond dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend wordt blootgesteld aan een risico op behandelingen die strijdig zijn met dit artikel 4.

3.3.4.7. Wat zijn individuele situatie betreft, maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij in België zeven keer langsging bij de psycholoog, maar deze behandeling stopzette omdat hij het te druk had met zijn werk (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Ter staving hiervan legt verzoeker een bewijs van zijn consultatie voor (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 12). Hoewel er begrip is voor verzoekers onzekere situatie en moeilijk parcours, kan uit het bijgebrachte document niet worden afgeleid dat zijn mentale gezondheidstoestand belangrijke negatieve gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengt waardoor hij zijn rechten als statushouder in Griekenland niet zou kunnen laten gelden. Verder blijkt uit dit bewijs van consultatie evenmin dat verzoeker arbeidsongeschikt zou zijn. Het door verzoeker voorgelegde document geeft verder geen concrete toelichting over de impact van zijn mentale gezondheidstoestand en eventuele behandeling met betrekking tot zijn zelfredzaamheid en zijn globaal dagelijks functioneren, noch liggen er andere medische stukken voor die hierover attesteren. Verzoeker zet ook nergens concreet uiteen in welke mate zijn psychologische problemen hem zouden beletten om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de impact van deze problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten aldaar te doen gelden. Dat verzoeker zich in Griekenland omwille van zijn mentale gezondheidstoestand onmogelijk staande zou kunnen houden, kan niet in het document worden gelezen. Ten slotte blijkt uit dit document niet dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelf onmogelijk maakt.

Daarnaast legt verzoeker medische documenten neer in verband met huidproblemen, waaruit blijkt dat hij in België symptomen van schurft vertoonde, maar hiervoor behandeld werd. Tevens legt hij medische documenten neer in verband met tandproblemen, waaruit evenzeer blijkt dat hij hiervoor in België werd behandeld (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 7). In dit kader verklaarde verzoeker ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij last had van zijn tanden en van huidproblemen, doch dat deze beide problemen ondertussen zijn opgelost (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2-3). Voorts verklaart verzoeker last te hebben van zijn rug, waarbij hij stelt dat de dokter in België zei dat het niet zo ernstig was en hij hiervoor kinesitherapie moet volgen, maar dat hij de pijn intussen gewoon is en hij niet naar de kinesist gaat. Ter staving van deze rugproblemen legt verzoeker geen enkel document neer. Aangezien verzoeker betreffende zijn huid- en tandproblemen stelt dat deze zijn opgelost en wat betreft zijn rugpijn stelt dat hij deze pijn gewoon is en ter staving hiervan geen documenten neerlegt, liggen er heden dan ook geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker geheel of gedeeltelijk arbeidsongeschikt zou zijn. Hoewel er begrip is voor zijn situatie, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen medische stukken verschaft die een concrete toelichting geven over de impact van zijn fysieke gezondheidstoestand en eventuele (medicamenteuze) behandeling met betrekking tot zijn zelfredzaamheid, autonomie en zijn globaal dagelijks functioneren. Verder blijkt niet dat de fysieke gezondheidstoestand van verzoeker de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting of andere socio-economische rechten als statushouder in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.3.4.8. *In casu* benadrukt de Raad verder dat verzoeker nog steeds over een Griekse verblijfsvergunning (ADET) beschikt die nog steeds geldig is. De geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning loopt immers nog tot 29 oktober 2026 (*supra*). Er ligt niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat zijn Griekse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken, zodat zijn betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer niet dienstig kan worden aangevoerd.

In zoverre verzoeker zou vrezen dat zijn verblijfsvergunning verlopen zal zijn op het moment dat hij dient terug te keren naar Griekenland, wijst de Raad erop dat de procedure voor de verlenging van de ADET vanuit het buitenland kan worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asieliinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo geeft het laatste AIDA-rapport te kennen dat "*the application for renewal, together with a digital photo of the beneficiary, is submitted via email to the Asylum Service and the latter's decision is notified to the applicant also via email*" (vrije vertaling: "*de aanvraag tot verlenging wordt, tesamen met een digitale foto van de begunstigde, via e-mail ingediend bij de Asieldienst en het besluit van deze laatste wordt via e-mail aan de aanvrager meegedeeld*") (AIDA-rapport van juni 2024, p. 244-246).

Een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoonst dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) niet meer in zijn bezit heeft, krijgt niet te maken met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd. Verzoeker toont niet aan dat het niet mogelijk zou zijn om een duplicaat te krijgen. Hoewel de informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. Zelfs indien verzoeker niet langer in het bezit zou zijn van zijn originele geprinte verblijfsvergunning, blijkt hieruit dan ook niet dat hij geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die statushouders ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben.

3.3.4.9. De adviseur van de commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing voorts op dat blijkens objectieve informatie personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoeker *in casu*, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA-rapport, maart 2025, p. 20; “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024, p. 19-20: “*Statushouders die in of na december 2020 een aanvraag hebben ingediend, zouden in principe dus een AFM moeten hebben.*”). De Raad benadrukt hierbij dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (“*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024, p. 19). Toen verzoeker in Griekenland was, had hij derhalve een fiscaal registratienummer ontvangen waarmee hij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Verzoeker bevestigt tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij in Griekenland een AFM heeft aangevraagd en erover beschikte (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, 8).

Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA-rapport, maart 2025, p. 21: “*the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed*”). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 29 oktober 2026, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum.

Hetzelfde geldt voor het sociale zekerheidsnummer (AMKA). De AMKA wordt pas gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt: “*According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires*” (AIDA-rapport, juni 2024, p. 248). Verzoeker verklaart dat hij ook zijn sociaalzekerheidsnummer (AMKA) in Griekenland heeft aangevraagd, maar dat hij dit net zoals zijn AFM is kwijtgeraakt (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, 8). Verzoeker heeft echter reeds een ADET verkregen die nog steeds geldig is en toont niet aan dat hij niet de nodige stappen kan zetten voor het (opnieuw) verkrijgen van een AFM en een (geactiveerd) AMKA. De Raad herinnert er hierbij aan dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden.

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, blijkt voorts dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van zijn AMKA, wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: “*If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription*” (UNHCR Greece, “*Living In Greece – Access to healthcare*”, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024, p. 49-50). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, “*Information Guide for Beneficiaries of International Protection*”, beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf). Ngo’s beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers,

ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (“*Verlag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024, p.50).

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die hier anders over doen denken. Zijn betoog in zijn verzoekschrift omtrent de situatie waarmee statushouders geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, is niet dienstig gezien deze situatie niet op hem van toepassing is daar hij op heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt.

3.3.4.10. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld volstaat het gegeven dat verzoeker bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Uit de gedragingen van verzoeker blijkt immers dat hij geenszins de intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Uit het administratief dossier en zijn verklaringen blijkt vooreerst dat hij reeds drie maanden nadat hij er de vluchtelingenstatus verkreeg, Griekenland verliet (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Verzoeker kan niet overtuigen waar hij stelt dat het feit dat hij initieel geen paspoort aanvraag, erop wijst dat hij een stabiel bestaan probeerde op te bouwen. Uit verzoekers verklaringen blijkt namelijk dat hij dit paspoort nog niet aanvraag omdat hij er geen geld voor had, hij naar Kreta ging om te werken en op die manier het paspoort nadien aan te kunnen vragen (*Ibid.*, p. 7).

De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft uw bewering dat er geen werk is in Griekenland (CGVS, p. 7 en 9), moet worden opgemerkt dat uw eigen ervaringen dit tegenspreken. Zoals hierboven aangetoond, heeft u namelijk gewerkt, zij het in het zwart. U heeft echter slechts beperkte pogingen ondernomen om ander werk in de officiële sector te vinden. Uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens uw eerste periode in Thessaloniki meteen werk vond in de aardbeienpluk, maar verder geen ander werk heeft gezocht, aangezien u na het ophalen van uw ADET naar Kreta vertrok (CGVS, p. 8-9). Het geldt dat u verdiende met de aardbeienpluk, samen met het geleende geld van uw broer, was volgens u voldoende om in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS, p. 9). U gaf aan dat u na het verkrijgen van uw ADET wel even bij een interimkantoor ging informeren naar werk, maar daar werd u verteld dat er geen werkmogelijkheden waren (CGVS, p. 9). Op Kreta vertelde u dat u bijna dagelijks bij verschillende interimkantoren langs ging, maar dat zij steeds opnieuw aangaven dat er geen werk was of dat zij niemand zochten (CGVS, p. 8). Echter, volgens uw eigen verklaringen heeft u buiten de interimkantoren verder niets ondernomen om legaal werk te vinden (CGVS, p. 9). Toen u werd gevraagd of u zich ooit had geïnformeerd bij organisaties die erkende vluchtelingen helpen met algemene zaken zoals voedsel, werk, studie of accommodatie, antwoordde u dat u niet wist dat dergelijke organisaties bestonden, maar dat u het

zeker had gedaan als u hiervan op de hoogte was geweest (CGVS, p. 9). U verklaarde bovendien dat vluchtelingen na het verkrijgen van de beslissing aan hun lot worden overgelaten in Griekenland (CGVS, p. 9). Wat betreft uw bewering dat het in Griekenland onmogelijk is om een betaalbare (huur)woning te vinden, dient eveneens opgemerkt te worden dat u ook hier slechts beperkte pogingen heeft ondernomen. Toen u bijvoorbeeld werd gevraagd of u zich ooit had geïnformeerd bij Griekse instanties over het vinden van een woning, antwoordde u dat er geen huursubsidies bestaan in Griekenland, en herhaalde u dat men na erkenning als vluchteling aan zijn lot wordt overgelaten (CGVS, p. 9). Om deze laatste reden, en omdat u aangaf niet voldoende geld te hebben, heeft u ook geen taallessen gevolgd in Griekenland (CGVS, p. 9). Nochtans had enige kennis van de taal uw kansen op werk, en vervolgens ook op de huurmarkt, aanzienlijk kunnen vergroten.

Moet echter worden opgemerkt dat u tijdens uw verblijf in Thessaloniki wel onderdak vond nabij uw werk en daarna direct naar Kreta vertrok, waar u uiteindelijk ook onderdak hebt gevonden. Nadat u problemen ondervond met de Albanese supermarkteigenaar op Kreta, besloot u Griekenland definitief te verlaten en verbleef u nog enkele dagen in Thessaloniki om uw reisdocument te verkrijgen (CGVS, p. 7-8). Met andere woorden, uw verklaring dat u geen leven kon opbouwen in Griekenland, noch officieel werk noch een huurwoning kon vinden als erkende vluchteling, is in tegenspraak met het feit dat u slechts een paar maanden in het land heeft doorgebracht en slechts enkele dagen in Thessaloniki verbleef, waar u enkel naartoe reisde om het land te verlaten (CGVS, p. 7-9). Dit wijst erop dat u niet veel pogingen heeft ondernomen om een duurzaam leven op te bouwen in Griekenland. Wat betreft uw opmerking dat u geen voldoende geld had om taallessen te volgen, moet ook worden opgemerkt dat u wél voldoende geld had om naar België te reizen (CGVS, p. 9). Als u dit had gewild, was het dus mogelijk geweest om taallessen te volgen en zo uw kansen op werk te vergroten.”

De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om bovenstaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier en draagkrachtig zijn, aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft. Aangaande zijn huisvesting, voert verzoeker aan dat dit tijdelijk en ongezond was en stelt dat het onderdak waar in de bestreden beslissing naar verwezen wordt onder andere een tent en een verlaten onbewoonbare plek is. De Raad merkt in dit kader op dat, zo verzoeker gevolgd kan worden dat deze plekken tijdelijk en ongezond zijn, verzoeker hoe dan ook slechts beperkte pogingen ondernomen heeft om een betaalbare huurwoning te vinden, daar niet blijkt dat hij zich op enige manier geïnformeerd heeft bij de Griekse instanties om een (betere) woning te vinden. Betreffende de toegang tot werk herhaalt verzoeker slechts dat hij geen organisatie gevonden heeft die hem effectief kon helpen en hij verschillende uitzendbureaus bezocht heeft, waarmee hij evenmin bovenstaande motieven *in concreto* kan weerleggen. De Raad treedt de adviseur van de commissaris-generaal dan ook bij waar zij in dit kader stelt dat verzoeker slechts beperkte pogingen ondernomen heeft om ander werk in de officiële sector te vinden. Verzoeker beperkt er zich verder toe te herhalen dat hij geen taallessen kon volgen omdat hij niet de middelen had zich hiervoor in te schrijven, doch doet hiermee geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker wel voldoende geld had om andere keuzes te maken, zoals naar België te reizen, en hij aldus ook taallessen had kunnen volgen om de kans op werk te vergroten.

Waar verzoeker verder nog aanvoert dat hij geen medische hulp kon krijgen en de artsen hem weigerden te behandelen omdat hij een vluchteling is, ondanks dat hij zich tot een ziekenhuis wendde wegens tandpijn en rugproblemen, slaagt verzoeker er niet in *in concreto* afbreuk te doen aan de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg in Griekenland, dient opgemerkt te worden dat u ook geen daadwerkelijke pogingen heeft ondernomen om hiervan gebruik te maken. U zei dat u vanwege tandpijn zowel in het centrum als in Thessaloniki om medische hulp had gevraagd, maar enkel pijnstillers had ontvangen (CGVS, p. 6). Om verdere uitleg gevraagd tijdens het onderhoud, verklaarde u dat u in Thessaloniki naar het ziekenhuis was gegaan, samen met een vriend die Engels sprak om uw probleem uit te leggen (CGVS, p. 10). Aanvankelijk zei u dat alles binnen het ziekenhuis dicht was, maar later verklaarde u dat ze u daar niet verder hielpen omdat ze u vertelden dat vluchtelingen er niet behandeld werden, waarna u het ziekenhuis verliet (CGVS, p. 10). Vervolgens ging u naar de apotheek, waar u zonder voorschrift pijnstillers kreeg en op die manier zelf de pijn dragelijker maakte (CGVS, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt dus duidelijk dat u geen andere pogingen heeft ondernomen om medische hulp in Griekenland te zoeken. U beperkte zich tot uw bezoek aan het ziekenhuis en de apotheek, omdat volgens u een privékliniek veel te duur zou zijn (CGVS, p. 10). Ten eerste moet worden opgemerkt dat er buiten privéklinieken andere mogelijkheden waren om medische zorg te verkrijgen, maar u heeft slechts één ziekenhuis geprobeerd. Ten tweede blijft uw bewering dat men u in het ziekenhuis geen hulp bood een blote bewering, die niet gestaafd werd met concrete gegevens of bewijs. In uw verklaring op de DVZ gaf u ook aan meerdere keren in de wachtrij te hebben gestaan om medische zorg te verkrijgen voor uw rugproblemen, maar geen hulp te hebben ontvangen (zie DVZ, bijkomende vragen M-status Griekenland). Echter, tijdens uw onderhoud bij het CGVS gaf u aan dat u vanwege deze klachten wel medische hulp zocht in Griekenland, en dat dezelfde diagnose als in Gaza en België werd gesteld (CGVS, p. 2-3).”

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, toont verzoeker verder niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. Waar zou blijken dat een noodzakelijke behandeling in Griekenland niet beschikbaar of toegankelijk is, merkt de Raad op dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich en dat verzoeker zich bijgevolg moet beroepen op de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds gesteld, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor Griekse onderdanen geldt. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zou kunnen genieten.

De Raad herinnert er hierbij aan dat situaties die geen “*zeer verregaande materiële deprivatie*” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 91-94 en HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 93-97).

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, *in casu* België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, *in casu* Griekenland, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94 met verwijzing naar het arrest *Jawo* van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, sociale bescherming en aangepast onderwijs, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zal belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker, die geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, toont verder niet aan dat hij niet de nodige zelfredzaamheid heeft om in zijn levensbehoeften te voorzien. Zo slaagde verzoeker erin in Griekenland zelfstandig de nodige documenten te bekomen, kon hij intern in Griekenland en naar België reizen, was hij in Griekenland in staat om in zijn levensonderhoud te voorzien en heeft hij er een sociaal netwerk uitgebouwd. Hij kan dan ook niet overtuigen waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat het feit dat hij in België blijk geeft van zijn zelfstandigheid, niets aantoont over zijn mogelijkheden om in Griekenland in zijn levensonderhoud te voorzien, daar zijn eigen ervaringen dit tegenspreken. Door in dit kader verder louter te stellen dat er geen garantie is dat hij opnieuw sociale relaties zou kunnen uitbouwen, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die helder maken waarom hij hier niet in zou slagen bij een terugkeer naar Griekenland.

Voorts blijkt dat verzoeker bij zijn vertrek uit Gaza financieel gesteund werd door zijn moeder, hij in Griekenland financieel gesteund werd door zijn broer en hij familie in België heeft die zijn reis naar België betaalden. Verzoeker beperkt zich ertoe te stellen dat er geen garantie is dat hij opnieuw financiële steun zal krijgen van zijn familie, maar brengt geen concrete elementen of argumenten aan waaruit kan blijken dat dit niet het geval zou zijn.

Nu verzoeker eerder zeer beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting en tewerkstelling en Griekenland al verliet korte tijd na het verkrijgen van zijn vluchtelingenstatus, kan hij bezwaarlijk stellen dat hij geen kans maakte op het verkrijgen van een job of onderdak of toegang tot medische zorgen. Het algemeen betoog in zijn verzoekschrift doet hier geen afbreuk aan. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcurssussen in Griekenland en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

Waar verzoeker onder verwijzing van algemene landeninformatie nog stelt dat hij bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een erbarmelijk situatie, toont hij niet *in concreto* aan dat hij zal terechtkomen in een toestand van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Gelet op de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, kan de Raad de redenering van verzoeker niet volgen dat de socio-economische moeilijkheden die hij in Griekenland zou ondervinden gelijkstaan met een *“situatie van onmenselijke behandeling”*.

De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Bovendien dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. *In casu* heeft verzoeker internationale bescherming verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis*, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. De Raad ontwaart noch in het persoonlijk onderhoud van verzoeker, noch in het verzoekschrift concrete en ernstige stappen die hij zou hebben ondernomen met het oog op het vinden van huisvesting of tewerkstelling, zoals reeds hoger uiteengezet.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

3.3.4.11. Verzoeker wijst er verder in zijn verzoekschrift nog op dat hij het slachtoffer was van discriminatie door de Griekse politie, waarbij hij stelt dat hij in Griekenland bij elk contact met de politie systematisch staande werd gehouden om zijn papieren te controleren. Op basis van verzoekers verklaringen kan evenwel niet blijken dat deze controles dermate ingrijpend en frequent waren dat zij een vernederende of onmenselijke behandeling zoals bedoeld in de relevante Europese rechtspraak uitmaken, noch dat verzoeker op basis van deze controles redelijkerwijs mag worden geacht geen vertrouwen meer te kunnen stellen in de Griekse autoriteiten.

De Raad wijst er verder op dat het loutere feit dat er in Griekenland sprake is van racisme en discriminatie, hoe betreurenswaardig ook, op zich niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Griekenland aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie,

maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

3.3.4.12. Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een eenmalig incident met een derde (CGVS, p. 7 en 9-10), moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen geen pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

U verklaarde dat u op Kreta in contact kwam met een Albanese man, die eigenaar was van een supermarkt, en dat hij u voorstelde om daar te werken (CGVS, p. 7). U ging akkoord, maar na een tijdje vroeg hij of u sigaretten voor hem wilde smokkelen (CGVS, p. 7). U heeft dit twee keer gedaan, totdat u schrik kreeg van de man (CGVS, p. 7). Omdat de plek waar u verbleef niet veilig was, besloot u met het werk te stoppen en Griekenland ook te verlaten. U stal een deel van de sigaretten met de bedoeling deze te verkopen om met het geld uw reispaspoort in Thessaloniki op te halen (CGVS, p. 7). Direct daarna vertrok u van die plek op Kreta (CGVS, p. 7). U vertelde dat u via vrienden hoorde dat de Albanese man later nog naar u op zoek was (CGVS, p. 7 en 10).

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat de door u voorgehouden problemen met deze man blote beweringen zijn die u op geen enkele manier kan staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend beging van bewijs. Ten tweede, zelfs indien de beweringen waar zouden zijn, verklaarde u zelf dat u nooit meer iets van de man heeft gehoord (CGVS, p. 10). Er is dus geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Griekenland opnieuw problemen met hem zou ondervinden. Dit neemt verder niet weg dat u zich in andere delen van het land zou kunnen vestigen, aangezien de man volgens uw eigen verklaring geen enkele band of contact meer met u heeft (CGVS, p. 10). Verder werd u gevraagd of u de man bij de Griekse politie had aangegeven. U antwoordde dat u dat niet had gedaan, omdat de politie u naar eigen zeggen zelf als dader zou beschuldigen vanwege de sigarettensmokkel (CGVS, p. 10). Tot slot dient hier te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen problemen louter van interpersoonlijke aard zijn en als dusdanig niet vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Er is bijgevolg geen enkele reden waarom dit incident uw eventuele terugkeer naar Griekenland in de weg zou staan.

(...)

Uw voorgelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande analyse te wijzigen. De kopie van uw Palestijnse identiteitsdocumenten, uw geboorteakte, de UNRWA-kaart, de foto's en video's op de stick van de toestand in Gaza (documenten 1, 3, 4, en 10) hebben enkel betrekking tot uw identiteit en situatie in Gaza. Deze beslissing heeft daartoe geen betrekking. De kopie van uw Griekse documenten toont aan dat u daadwerkelijk over een status beschikt in Griekenland, wat niet betwist wordt in deze beslissing (document 2). De overlijdensakte van uw vriend uit Griekenland, het bewijs van geldovermaking van uw broer A(...) B(...) R(...), de medische documenten en het bewijs van uw consultatie bij de psycholoog in België werden hierboven reeds besproken (document 5, 6, 7, 8 en 12). Wat betreft de foto's en video's op de stick waarmee u de slechte levensomstandigheden in Griekenland wilde aantonen, dient er te worden opgemerkt dat dit slechts een momentopname van uw verblijf in het land betreft (document 10) (CGVS, p. 11). U gaf ook zelf aan dat het om beelden gaat van slechts enkele dagen in Griekenland, en niet van heel uw verblijf daar (CGVS, p. 11). Louter op basis van deze beelden kan er dus niet besloten worden dat u zich in Griekenland in een situatie van ernstige materiële deprivatie bevond, noch dat u in een dergelijke situatie zou terecht komen bij een eventuele terugkeer. U diende tenslotte een kopie van uw bijlage 26 in, wat ook niet werd besproken in deze beslissing (document 9).

Uw verdere opmerkingen over het onderhoud hebben geen betrekking op bovenstaande motivering en wijzigen dus niets aan deze beslissing (document 11). Het gaat immers louter om de correctie van persoonsnamen.”

Deze motieven zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier en worden, daar zij door verzoeker niet worden betwist, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.4.13. De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terecht komen, gelet op de bovenstaande vaststellingen over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van

zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

3.3.4.14. De verwijzing in het verzoekschrift naar Europese en internationale rechtspraak en rechtspraak van de Raad is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielpcedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

3.3.4.15. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Alles samen genomen toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden.

Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij als gevolg van de onverschilligheid van de Griekse overheden, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt of is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben uitgeput om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoonbaar dat de bescherming die hem in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn.

Verzoeker kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in zijnen hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing worden gedaan en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

3.3.4.16. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

3.3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat de adviseur van de commissaris-generaal voldaan heeft aan haar verplichting om, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens te verzamelen over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en het door verzoeker ingeroepen risico om bij terugkeer naar Griekenland terecht te komen in omstandigheden die als onmenselijk en vernederend kunnen worden aangemerkt, in het licht van die objectieve landeninformatie, te onderzoeken. Een schending van de samenwerkingsplicht kan niet blijken.

3.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adviseur van de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn relaas uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn advocaat en een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adviseur van de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De adviseur van de commissaris-generaal heeft verzoekers beschermingsverzoek op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de adviseur van de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte vraag om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT